

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.378 van 14 mei 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 november 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 23 oktober 2008 waarbij een visum kort verblijf wordt geweigerd.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. GULTASLAR, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekster diende op 15 augustus 2008 bij het Belgisch Consulaat-generaal in Casablanca een tweede aanvraag in voor een visum kort verblijf.

1.2. Op 23 oktober 2008 nam de gemachtigde van de minister een beslissing tot weigering van het visum. Verzoekster werd hiervan op een niet nader bepaalde datum in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

*“Beslissing genomen conform artikel 15 van de uitvoeringsovereenkomst van de Schengenakkoorden en artikel 5 van verordening 562/2006/EG
Geen bewijs van voldoende, regelmatige en persoonlijke bestaansmiddelen van de aanvrager
Geen bewijs van de financiële toestand van de echtgenoot van betrokkene
Ontbreken bewijs familieband
Andere
Betrokkene levert onvoldoende elementen die de gegrondheid van haar komst naar België verrechtvaardigen”*

2.2. De bestreden beslissing bevat vier concrete motieven die elk op zich de bestreden beslissing kunnen schragen. Slechts de gegrondheid van de drie onderdelen van het middel, waarin deze motieven bekritiseerd worden, kan aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.3. In een enig middel voert verzoekster onder andere de schending aan van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de zorgvuldigheidsplicht .

2.4. In een eerste middelonderdeel verwoordt verzoekster onder meer het volgende:

*“(…) En l’espèce, la requérante a remis lors de sa demande de visa touristique l’engagement de prise en charge signé par son gendre (de nationalité belge) et légalisé par le Bourgmestre de la commune de Landen le 16 juillet 2008. (pièce 6)
(…)
Par conséquent, par cette attestation de prise en charge (annexe 3bis) signé et légalisé et les preuves de ressources suffisantes du garant. la requérante a valablement rapporté la preuve des moyens nécessaires permettant de garantir et couvrir le court séjour envisagé et le retour dans son pays.
Or, l’acte attaqué ne fait aucune référence à cet engagement de prise en charge.
(…)
Mais en outre, la partie adverse ne motive pas valablement l’acte attaqué en considérant qu’il n’y a pas de preuve de revenus suffisants, réguliers et personnels de la requérante dans la mesure où l’étranger qui fait appel à un garant qui réunit les conditions de l’article 3bis de la loi du 15 décembre 1980 ne doit pas en plus apporter la preuve de moyens de subsistance personnels étant donné que le système prévu au dit article 3bis permet justement de pallier le défaut éventuel de moyens suffisants personnels de l’étranger. (voir aussi. Circulaire du 9 septembre 1998 relative à l’engagement de prise en charge visé à l’article 3 bis de la loi du 15 décembre 1980, MB., 30.09.1998)
(…)
De surcroît, il est permis de souligner que la motivation de l’acte attaqué selon laquelle il n’y aurait pas de preuve de la situation financière de l’époux de la requérante, est aussi dénué de toute pertinence dans la mesure où il n’est pas exigé de l’étranger qui rapporte valablement les documents ci-dessus, de devoir en outre prouver la situation financière de son époux ou son épouse. (…)”*

2.5. De verwerende partij stelt hieromtrent het volgende in haar nota met opmerkingen: *“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat werd beslist dat de garant voldoende solvabel is om verzoekster ten laste te nemen, dat de bijlage 3 bis ontvankelijk is en aanvaard. Om die reden werd dan ook niet gemotiveerd dat er geen voldoende waarborgen werden gegeven door de tenlasteneming. Het eerste onderdeel is niet terzake dienend.”*

2.6. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te

stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.7. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.8. De beslissing werd genomen in toepassing van artikel 15 van de Overeenkomst van Schengen van 19 juni 1990 ter uitvoering van het akkoord van Schengen van 14 juni 1985 betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke binnengrenzen (Schengenuitvoeringsovereenkomst) en artikel 5 van Verordening 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscodex). Artikel 15 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst voorziet dat dient voldaan te zijn aan de in artikel 5 van deze Overeenkomst gestelde voorwaarden opdat kan worden overgegaan tot de afgifte van het visum. Artikel 5 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst, dat ondertussen werd opgenomen in artikel 5 van de Schengengrenscodex, bepaalt in punt c) het volgende: "(...)Voor onderdanen van derde landen gelden de volgende toegangsvoorwaarden voor een verblijf van ten hoogste drie maanden per periode van zes maanden: (...) c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven; (...)"

2.9. Een vreemdeling die zelf niet beschikt over voldoende persoonlijke middelen van bestaan, kan toch in de mogelijkheid gesteld worden om het Schengengebied te betreden door beroep te doen op een garant die voldoet aan de voorwaarden van artikel 3 bis van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

"Onverminderd andere bepalingen van deze wet, kan het bewijs van voldoende middelen van bestaan worden geleverd door het overleggen van een attest van tenlasteneming, waarin een natuurlijke persoon die over voldoende middelen beschikt en die de Belgische nationaliteit bezit of die gemachtigd of toegelaten is om voor onbepaalde duur in België te verblijven, zich gedurende een termijn van twee jaar ten opzichte van de vreemdeling, de Belgische Staat en elk bevoegd openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn, ertoe verbindt de kosten van gezondheidszorgen, verblijf en repatriëring van de vreemdeling te zijnen laste te nemen."

2.10. Verzoekster kan worden bijgetreden in haar kritiek op het motief van de bestreden beslissing dat zij "geen bewijs van voldoende regelmatige en persoonlijke bestaansmiddelen" diende over te leggen aangezien ze conform artikel 3 bis van de Vreemdelingenwet beroep deed op een garant. Uit het "Visum beslissingsformulier kort verblijf", dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoekster bij haar visumaanvraag een attest van tenlasteneming had gevoegd, dat tot volgende commentaar aanleiding gaf: "de garant is voldoende solvabel om betrokkene ten laste te nemen: bijlage 3-bis is ontvankelijk en aanvaard." Zoals verzoekster terecht opmerkt, heeft zij op geldige wijze bewezen over voldoende middelen van bestaan te beschikken.

2.11. De Raad merkt op dat verweerder geheel voorbij gaat aan de terechte en zeer dienende kritiek van verzoekster dat de gemachtigde van de minister geen enkele melding maakt van het kwestieuze attest van tenlasteneming, maar bovendien vermeldt dat er “geen bewijs van voldoende, regelmatige en persoonlijke bestaansmiddelen van de aanvrager” is, terwijl dit bewijs net geleverd werd door het attest van tenlasteneming. Zoals verzoekster terecht opmerkt dient zij, aangezien ze beroep deed op een garant, evenmin de financiële toestand van haar echtgenoot aan te tonen.

2.12. Met betrekking tot het eerste middelonderdeel stelt de Raad vast dat het manifest onredelijk is om in de bestreden beslissing enerzijds - weze het impliciet - het attest van tenlasteneming te aanvaarden en anderzijds uitdrukkelijk in de beslissing te stellen dat er geen bewijs van voldoende, regelmatige en persoonlijke bestaansmiddelen van de aanvrager en geen bewijs van de financiële toestand van de echtgenoot van verzoekster wordt geleverd. Er kan bezwaarlijk worden ontkend dat er tussen deze overwegingen tegenspraak bestaat. Derhalve dient tot een schending van de motiveringsplicht te worden besloten (cf. RvS 18 november 1993, nr. 44.955). Tevens dient tot een schending van de zorgvuldigheidsplicht besloten te worden aangezien geen rekening gehouden werd met de ontvankelijk verklaarde en aanvaarde verbintenis tot tenlasteneming.

Het eerste middelonderdeel is gegrond.

2.13. In een tweede middelonderdeel stelt verzoekster onder andere het volgende:

“L’acte attaqué est également motivé par le fait qu’il y aurait une absence de preuve du lien de famille. Or, d’une part, cette motivation laconique nest pas suffisante dans la mesure où elle ne permet pas de savoir quel lien de parenté n’a pas été prouvé étant donné que la partie adverse ne précise pas s’il s’agit du lien de parenté avec le garant qui na pas été démontré. D’autre part, en tout état de cause, la partie adverse commet encore une fois un erreur manifeste d’appréciation et, en ne prenant pas en considération des pièces déposées par la requérante, n’a pas procédé à un examen complet et suffisant de la demande (...)”

Verzoekster haalt daarna op een gedetailleerde wijze alle stukken aan die ze neerlegde en die aantonen dat de garant haar schoonzoon is, waarna ze stelt: *“Dès lors, en considérant qu’il aurait un manque de preuve de lien de famille, force est de constater que la motivation de l’acte attaqué est inexacte et la partie adverse a commis une erreur manifeste d’appréciation et n’a pas procédé à un examen sérieux et approfondi de la demande de visa en ne prenant pas en considération les pièces déposées par la requérant.”*

2.14. De verwerende partij antwoordt in haar nota met opmerkingen dat de door verzoekster aangehaalde documenten, waarvan zij overigens niet betwist dat ze aan de visumaanvraag werden toegevoegd, een loutere verwijzing betreffen maar geen bewijs inhouden van een familieband. Verweerder besluit: *“Daardoor kon redelijkerwijs worden gemotiveerd dat het bewijs van een familieband ontbrak.”*

2.15. Verzoekster kan vooreerst gevolgd worden in haar stelling dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is daar waar ze lapidair stelt *“ontbreken bewijs familieband”*. De Raad verwijst naar het gestelde in punt 2.6. Ook een discretionaire beslissing dient, wil zij afdoende gemotiveerd zijn, uitdrukkelijk en nauwkeurig de precieze concrete gegevens te vermelden die ze verantwoorden. Dit is in casu manifest niet het geval aangezien geenszins aangeduid wordt met wie een familieband moet bewezen worden en waarom de neergelegde stukken ter ondersteuning van de visumaanvraag deze familieband niet aantonen. Derhalve werd de formele motiveringsplicht geschonden, wat volstaat om het tweede middelonderdeel gegrond te verklaren.

2.16. Daar waar verzoekster in subsidiaire orde uitgaat van de hypothese dat de familieband bedoeld wordt met de garant en verwerende partij zich hierbij aansluit, dient de Raad vast te stellen dat, daargelaten de vraag of verzoekster de verwantschapsband met de garant heeft bewezen door middel van de stukken waarvan haar visumaanvraag vergezeld ging, deze

hypothese geen steun vindt in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier en dat evenmin in de in de bestreden beslissing weergegeven bepalingen noch in artikel 3 bis van de Vreemdelingenwet de noodzaak kan worden gelezen om enige familieband met de garant aan te tonen.

Het tweede middelonderdeel is gegrond.

2.17. In een derde middelonderdeel betoogt verzoekster als volgt:

“La partie adverse expose en fin de motivation de l’acte attaqué que la requérante n’aurait pas fourni d’éléments suffisants qui pourrait justifier le bien-fondé de sa venue en Belgique.

Il est admis que c’est le Ministre ou son délégué qui peut autoriser l’étranger à pénétrer en Belgique et qui peut décider d’accorder un visa court séjour et qu’à cet égard, le Ministre dispose d’un large pouvoir d’appréciation.

Toutefois, il est établi que même en présence d’une large marge d’appréciation. L’autorité administrative doit motiver sa décision de telle manière que l’administré ou le juge puissant vérifier qu’elle a exercé son pouvoir en tenant compte de tous les éléments pertinents et qu’elle n’a pas commis d’erreur manifeste d’appréciation (C.E., n° 88.661 du 6 juillet 1999; CE., no 97.866 du 13 juillet 2001).

D’autre part, pour qu’une motivation soit admise, celle-ci doit être adéquate et, doit être d’autant plus détaillée lorsque l’autorité dispose d’un large pouvoir d’appréciation (Cass., 15 février 1999. Bull. cass.. 1999. p.205).

En l’espèce. outre avoir précisé dans le formulaire de demande de visa que l’objet de la demande de visa était une visite familiale en Belgique (case 21 et 29 du formulaire : pièce 4).

La requérante a également remis deux courriers expliquant les raisons de sa demande de visa.

Ainsi, dans la première lettre datée du 11/08/2008 de la requérante elle-même. elle a exposé qu’elle était mariée depuis 36 ans et vivait au Maroc avec son mari et ses enfants et que le but de sa demande de visa était de visiter ses deux filles vivant en Belgique et la belle-mère de l’une des ses filles. Elle a ajouté qu’elle n’avait aucune intention de rester en Belgique étant donné qu’elle avait au Maroc son mari, ses enfants et sa maison, (pièce 3)

De la même manière. dans l’autre lettre datée du 01/08/2008 rédigé par le gendre de la requérante, Monsieur (M.) a expliqué que la raison de la demande de visa de sa belle-mère, était que celle-ci souhaitait venir en Belgique deux à trois semaines afin de voir ses deux filles ainsi que faire la connaissance de la mère de Monsieur (M.) qui a presque 80 ans et que, vu son âge, elle pourrait, elle difficilement se rendre au Maroc pour rencontrer la requérante, cette visite permettrait ainsi également aux deux beaux-parents respectifs de se connaître. (pièce 5)

Par conséquent. il en ressort à l’évidence que contrairement à ce qui est soutenu par la motivation de l’acte attaqué. il a été fourni à la partie adverse par la requérante suffisamment d’éléments permettant d’expliquer les raisons et l’objet de la demande de visa et du court séjour envisagé en Belgique, à savoir une visite familiale.

Il est manifeste que la partie adverse. bien que disposant d’un large pouvoir d’appréciation, n’a pas examiné de manière approfondi la demande de visa, a commis une erreur manifeste d’appréciation et n’a pas tenu compte des pièces déposées de telle sorte que l’acte attaqué doit être suspendu et annulé.”

2.18. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de verwijzingen naar de brieven die het reisdoel uiteenzetten voor het bestuur onvoldoende elementen uitmaakten om “de gegrondheid van haar komst naar België te verrechtvaardigen.” De verwerende partij besluit met de stelling dat “Die motivering niet onredelijk lijkt te zijn en kan samen gelezen met het geheel van de motivering de bestreden beslissing schragen.”

2.19. Verzoekster kan vooreerst gevolgd worden in haar stelling dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is daar waar ze stelt “Betrokkene levert onvoldoende elementen die de gegrondheid van haar komst naar België verrechtvaardigen.” De Raad herhaalt dat ook een discretionaire beslissing, wil zij afdoende gemotiveerd zijn, uitdrukkelijk en nauwkeurig de precieze concrete gegevens dient te vermelden die ze verantwoorden. Dit is in casu manifest niet het geval aangezien geenszins aangeduid wordt wat bedoeld wordt met “de gegrondheid van haar komst naar België” en dat evenmin gepreciseerd wordt wat bedoeld wordt met “Betrokkene levert onvoldoende elementen.” Derhalve werd de formele motiveringsplicht geschonden, wat volstaat om het derde middelonderdeel gegrond te verklaren.

2.20. Verzoekster gaat er in subsidiaire orde van uit dat uit de zinsnede van de bestreden beslissing *“betrokkene levert onvoldoende elementen die de gegrondheid van haar komst naar België verrechtvaardigen”*, afgeleid dient te worden dat de gemachtigde van de minister het reisdoel onvoldoende gestaafd achtte. Met haar stelling dat de verwijzingen naar de brieven die het reisdoel uiteenzetten voor het bestuur onvoldoende elementen uitmaakten om *“de gegrondheid van haar komst naar België te verrechtvaardigen”* lijkt de verwerende partij zich hierbij aan te sluiten. Voor zover uit de aangevochten passage van de bestreden beslissing kan worden opgemaakt dat de gemachtigde van de minister het onduidelijke reisdoel viseert, blijkt niet uit de motivering van de bestreden beslissing waarom de door verzoekster aangebrachte documenten ter staving van het reisdoel, niet volstonden. De Raad acht de betwiste motivering, in de hypothese dat hiermee het onduidelijk reisdoel wordt geviseerd, andermaal niet afdoende. Gelet op de bespreking van de overige middelonderdelen, kan de de verwerende partij niet worden bijgetreden in haar stelling dat de motivering niet onredelijk lijkt te zijn en samen gelezen met het geheel van de motivering de bestreden beslissing kan schragen.

Het derde middelonderdeel is gegrond.

2.21. De verzoekende partij heeft een gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 23 oktober 2008 waarbij een visum kort verblijf wordt geweigerd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend en negen door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. EKKA.